

IN DIT NUMMER:

Bijdrage van:

Kees Groen

Jan Paantjens

Frank Rockx

Antoon Koevoets

Roeland van Woerkom

Astrid Kleuskens

Ad van Tetering

Interessante info

- Stilstand
- Huishoudelijk afval
- Reisverhalen
- Betrokkenheid van burgers bij adviezen
- Reisverhalen
- Watersnoodramp II
- Generatiekloof
- Abdicatie
- Onderscheidingen

Redactie Nieuwsbrief

Kees Groen

Tel: 0165-508172

Frank Rockx

Tel: 0165-504872

Marja Koevoets

Tel: 0165-511394

Henk Grimbergen

Tel: 0165-317437

E-mail:
marja.koevoets@ziggo.nl

VAN DE VOORZITTER

De vakantie staat voor de deur. Nog tot het eind van juni gaan de kinderen naar school en dan begint het grote uitvliegen, als de marechaussee ons tenminste niet tegenhoudt om nog even wat openstaande boetes te innen.

Voor degenen die betrokken zijn bij het schrijven van het verkiezingsprogramma voor de gemeenteraadsverkiezingen van maart 2014 kan de vakantie pas na 9 juli beginnen. We hebben nog even een stevige week voor de boeg om een goed verhaal op papier te zetten. Voordat u de volgende Nieuwsbrief op de deurmat krijgt zijn we dan ook al bezig geweest met de aanzet voor de kieslijst. U krijgt allen het verzoek om mee te denken welke personen het CDA Halderberge en haar achterban optimaal kunnen vertegenwoordigen binnen de Halderbergse raad.

Overigens ben ik er na ongeveer een half jaar in functie te zijn inmiddels wel achter, dat de structuur binnen het CDA op landelijk en provinciaal niveau flink veranderd is. Waar we eerst, vanwege de grootte van de partij en navenante inkomsten, ons redelijk veel luxe, zoals een partijbureau met eigen personeel en pand in Den Bosch, opgetuigde vergaderingen in De Druiventros in Berkel-Enschot, en een organisatie van regio's konden veroorloven, is dit de afgelopen jaren danig teruggebracht tot een slanke organisatie. Het is even wennen, maar ik denk dat het niet slecht voor ons is. We worden op die manier wel uitgedaagd om er vol voor te gaan om het CDA weer terug op de kaart te krijgen. Binnen het CDA Halderberge letten we ook op de uitgaven en zijn niet alle vergaderingen meer standaard "buiten de deur". Ik ben er zeker van dat ons dat gaat lukken. Tot mijn grote vreugde zie ik weer mensen terugkomen, die een aantal jaren

geleden het CDA de rug toekeerden, overigens om zeer begrijpelijke redenen. We zijn er nog niet, maar je moet ergens beginnen. En dan heb ik het vooral over het landelijke en provinciale CDA. Ook in deze Nieuwsbrief worden daartoe suggesties gedaan. En als je het CDA niet hebt, waar kun je dan terecht?

Wat de politiek betreft, denk ik dat het hoog tijd is om de teugels even te laten vieren. Zowel op lokaal als provinciaal niveau is de stress de afgelopen maanden hoog geweest. Landelijk raken de VVD en de PvdA totaal los van hun achterban (waar herkennen we dat van?), weet het CDA er niet van te profiteren, en viert het populisme andermaal hoogtij. Lokaal blijft het moeilijk om te definiëren wat integriteit is. Daarnaast blijft het moeilijk te accepteren, dat geld ook op kan raken en dat je dus je beleid moet aanpassen op een beperkter budget. Ik zou zeggen: neem er de tijd voor en denk eens rustig na.

Ik wens jullie allen een welverdiende vakantie toe.

Kees Groen

Stilstand

Het landelijk CDA heeft sinds 2006, toen Jan Peter Balkenende nog een klinkende overwinning behaalde met 41 zetels, een gestage achteruitgang beleefd. De ene verkiezing na de andere leverde steeds weer een teleurstelling op. Mede daarom volg ik sinds de Tweede Kamerverkiezingen met buitengewone belangstelling de politieke handel en wandel van de gedecimeerde CDA-fractie. Voor het eerst sinds langere tijd moet het CDA zich profileren in de oppositie. Ik vind, dat de 13-koppige fractie dat over het algemeen redelijk doet, maar de vonken springen er (nog) niet echt vanaf. Het is allemaal nog te braaf is mijn voorlopige indruk. Wat ik ook opvallend en zorgelijk vind is het feit, dat we als partij in de peilingen totaal niet profiteren van de teruggang van de regeringspartijen. Die afname in virtuele zetels van VVD en PvdA is logisch en begrijpelijk, want de maatregelen, die de huidige regering door de langdurige economische crisis moet nemen, winnen bij de doorsneekiezer natuurlijk niet de populariteitsprijs. Een logisch gevolg zou dan moeten zijn, dat oppositiepartijen stijgen in de peilingen. Dat gebeurt ook, want PVV, SP, D66 en vooral 50-Plus stijgen. Echter, het CDA blijft maar steeds op en rond de 13 zetels staan. Omdat stilstand spreekwoordelijk achteruitgang betekent moeten er oorzaken zijn, die deze status quo in stand houden. Ik kom tot een drietal oorzaken:

1. De samenwerking met de PVV in het vorig kabinet. Hoewel bij het destijds gedenkwaardig partijcongres maar 1/3 deel van de leden aangaf tegen die samenwerking te zijn heeft dat toch een diepere negatieve doorwerking gehad. Vele leden zegden hun lidmaatschap op, ook in Halderberge, en die komen vaak niet meer terug. Datzelfde geldt denk ik ook voor de CDA-kiezers;
2. Associatie met het misbruik in de RK-kerk. Hoewel iedereen wel weet, dat het CDA geen religieuze partij is, maar vooral gebaseerd is op christelijke grondbeginselen, worden wij als partij toch geassocieerd met het openbaar maken van het sexueel misbruik in de RK-kerk. Ook dat

zorgt ervoor, dat de kiezer zich van ons afwendt

3. Het gezicht van de partij. Hoewel Sybrand Buma een bekwaam politicus is, die het beleid vanuit het CDA met verve uitdraagt, ben ik van mening, dat het de man totaal ontbreekt aan charisma en uitstraling. Het is en blijft een wat stijf overkomende Friese jurist, die op TV en in andere media somber oogt. In onze moderne TV-democratie is een goede en vlotte presentatie onontbeerlijk, hoe je daar ook tegenaan kijkt. Camiel Eurlings had dat charisma dus wel. Maar ja, die is voorgoed "gevlagen". Samenvattend kom ik tot de slotsom, dat verbetering van de uitkomsten van de opiniepeilingen er voorlopig niet inzit voor het CDA. Het is te hopen, dat de leiding van het landelijk CDA (van de aanvankelijk bevlagen Ruth Peetoom hoor of zie je ook niet zoveel meer) zelf ook de lessen trekt uit de huidige stand van zaken en in onderling overleg komt tot oplossingen, die onze partij in de nabije toekomst een rooskleuriger perspectief biedt.

U allen een fijne zomervakantie toegewenst!
Frank Rockx

Van de redactie

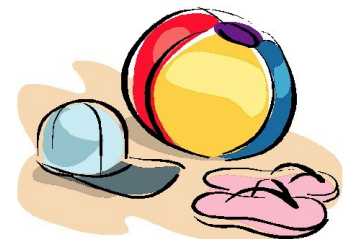
Deze zomereditie bevat weer vele verschillende verhalen. Zoals elk jaar staan in de zomernieuwsbrief wat meer reisverhalen. De fractievoorzitter geeft enkele oorzaken aan waarom het landelijke CDA niet stijgt in de peilingen. Roeland van Woerkom en Wim Bastiaansen zijn in het verre buitenland geweest en doen op een leuke manier verslag van hun belevenissen. Anthony Crowbars laat twee heel verschillende bijdragen uit zijn pen vloeien. Eerst bezieet hij op kritische wijze het reilen en zeilen van de Halderbergse gemeenteraad maar daarnaast haalt hij verdrietige jeugdherinneringen op over de februari ramp van 1953. Voorzitter Kees Groen kraakt een kritische noot over de betrokkenheid van burgers bij het gemeentelijk (financieel) beleid. Ad van Tetering

wijst ons de weg in Diftarland. Het gaat vooral over hoe om te gaan met huishoudelijk afval. Astrid belicht de aloude generatiekloof maar dan wel op eigentijdse wijze. Corina schrijft over de nieuwe winkeltijdenwet en haar grote liefde de wielersport. Tot slot gunt onze wethouder Jan Paantjens u een inkijk in de bijzonder warme band die hij had met zijn onlangs overleden moeder.

De volgend Nieuwsbrief verschijnt weer in het najaar.

De redactie wenst u een fijne en warme vakantie.

**Bestuur en fractie
CDA Halderberge
wens† u
een pret†ige vakant†e**

De bijdragen in deze nieuwsbrief zijn geschreven op persoonlijke titel van de respectievelijke auteurs. Hoewel de redactie de bijdragen beoordeelt op relevantie voor de nieuwsbrief neemt zij noch het CDA-Halderberge de verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bijdragen.

Huishoudelijk afval, hoe ga ik er mee om?

Binnen onze gemeente Halderberge is iedere burger in staat om zijn afval op een verantwoorde wijze af te voeren. De mogelijkheden zijn groot en verwacht wordt dat iedereen daarin zijn verantwoordelijkheid neemt. Het gescheiden inzamelen is de laatste jaren een vanzelfsprekendheid geworden. Het past bij onze cultuur om te zorgen dat oude bouwstoffen daar waar mogelijk worden hergebruikt. De inzameling van de reststoffen vindt nog steeds verschillend plaats. In de ene kern hebben ze containers om papier in te zamenen en bij andere kernen gebeurt dit nog door verenigingen die het papier handmatig in pakjes langs de wegen ophalen.

Hierboven schreef ik dat het een vanzelfsprekendheid is dat je afval scheidt. Toch blijkt dit in de praktijk niet zo te zijn. Containers van restafval zitten vaak nog vol met afval, dat daarin niet behoort te zitten. Hierbij kun je denken aan groenafval, stenen, glas en papier. Een zorgvuldige scheiding vraagt discipline van de burger. Het is van belang, dat de burger begrijpt waarom het zo belangrijk is dat we afval scheiden en wat de consequenties zijn als we dat niet doen.

Al snel kunnen we concluderen dat er maar een kleine groep mensen is, die het gescheiden inzamelen serieus neemt. Eén van de middelen die daarbij helpt is de kosten te verrekenen met diegene die afval aanbiedt. Met andere woorden: de vervuiler betaalt. Dit is niet zoals het momenteel binnen de gemeente Halderberge is geregeld. Het solidariteitsprincipe is van toepassing, waarbij het totaal van de inzamelverwerkingskosten wordt gedeeld door het aantal huishoudens in een gemeente en zo betaalt elk huishouden hetzelfde bedrag. Dit betekent dat een bejaarde vrouw op drie hoog even veel betaalt als een gezin in een vrijstaand huis met een grote tuin en die regelmatig een verbouwing heeft.

Naar mijn mening is het vanzelfsprekend dat dit niet eerlijk is, en dat daarin verandering moet komen. Bij het gebruik van elektriciteit en drinkwater is dat vanzelfsprekend. Het is dus vreemd, dat dit voor het aanbieden van afval niet het geval is. Uit enquêtes blijkt, dat de meerderheid het er niet mee eens is dat diftar (differentiatie in tarieven) wordt toegepast. Men is het in principe mee eens dat de vervuiler betaalt, maar in de praktijk geldt blijkbaar Not In My Back Yard. In de praktijk blijkt 65% van de inwoners na invoering van diftar tevreden te zijn.

In de praktijk blijkt dat in de gemeenten waar diftar is ingevoerd, een veel betere scheiding van reststoffen plaatsvindt. Tevens blijkt dat dit veel minder gft- en restafval tot gevolg heeft.

Bij diverse gemeenten in West-Brabant is diftar doorgevoerd. In de gemeenten Woensdrecht en Roosendaal is ervoor gekozen om het aanbod van restafval te reduceren, door een verrekening toe te passen op het aantal malen dat er restafval wordt aangeboden. Daarnaast is het aanbieden van afval op de milieustraat beperkt. Was dit in het verleden 12 keer per jaar gratis, is dit terug gebracht tot 2 keer.

Een andere keuze, die gemaakt kan worden is dat iedere container wordt gewogen. Dit is technisch mogelijk, omdat iedere container is gechipt.

Binnen de gemeente Halderberge wordt momenteel nagedacht tot welke methode men wil overgaan. Onlangs was hiervoor een openbare voorlichtingsavond georganiseerd. Je zou zeggen: dat spreekt de mensen aan, maar de opkomst was nihil. Alleen een aantal raadsleden was daarbij aanwezig. Vreemd eigenlijk, want als je bij een feestje over dit onderwerp begint heeft iedereen wel een mening.

De raad zal eind van dit jaar een besluit worden gevraagd om diftar binnen onze gemeente te gaan toepassen. Ik verwacht dat niet veel zal worden afgeweken van het beleid van Roosendaal en Woensdrecht. Essentieel afwijken hiervan kost extra capaciteit om de gegevens te verwerken en door te voeren. Daarnaast kan dat betekenen dat de kosten voor gebruik van de milieustraat bij de ene gemeente duurder wordt per huishouden dan bij de andere gemeente. Dit moeten we naar mijn mening niet willen, of er moeten goede redenen aan ten grondslag liggen.

Ikzelf ben van mening dat voor al die keren dat er afval wordt aangeboden aan de milieustraat moet worden betaald. Al is het voor de eerste keren slechts een symbolisch bedrag van bijvoorbeeld 5 euro. Dit is voor de burgers een drempel om afval te brengen, en mogelijk zoeken naar een andere verwerkingsmethode. Hierbij denk ik aan het afvoeren van puin naar een puinbreker, of het zelf composteren van groenafval. Tevens zal daardoor de frequentie van de milieustraatbezoeken afnemen, wat weer een kostenvermindering geeft.

Ik kan me voorstellen dat er lezers zijn die prachtige ideeën hebben om diftar tot een succes te maken. Laten zij contact opnemen met mij, zodat ik dat verder kan bespreken met wethouder Jan Akkermans. Laat je door dit schrijven inspireren om te komen tot een betere scheiding van afvalstoffen, en de kosten hierdoor voor de gemeente te verlagen.

Ik wens alle lezers een fijne zomervakantie, en let op: geen vuil op straat, ook niet in het buitenland.

Groetjes Ad van Tetering

Is het bij u thuis ook zo goed geregeld?

Ondergrondse verzamelcontainers, prachtige oplossing in de nabijheid van verzorgingstehuizen, flatjes enz. Geen hinder van lawaai, stank enz.

Zo ziet het er vaak bij de inzamelcontainer voor plastic verpakkingsmaterialen uit. Succes?? Soms vraag ik mezelf af of het wel verstandig is bij de bron te scheiden. Waarom niet alles op een hoop en dat scheiding plaatsvindt op een centrale plaats. De technieken zijn er voor handen en dan wordt 100% gescheiden. Het systeem is nu anders opgezet, om dit te veranderen zal veel geld en tijd nodig zijn. Daarnaast zijn de afvalverwerkingslocaties vrij specialistisch. Waarschijnlijk reden om met de huidige methode door te gaan, en dit verder uit te werken. Gaan we straks naar nog meer containerbakken, staal en blik. Een zeer interessante ontwikkeling, waar we allen mee te maken krijgen.

Ad van Tetering

Winkeltijdenwet

Voor de komende raadsvergadering staat het punt "winkeltijdenwet" op de agenda. Zoals u weet is dit voor het CDA immers een moeilijk punt i.v.m. de zondagsrust. Afgelopen periode is het punt in de Tweede en Eerste Kamer besproken geweest en daar is besloten, dat de gemeenten zelf mogen bepalen hoe dit verder in te vullen. Het kader, dat de gemeente een recreatieve gemeente moet zijn, is dus losgelaten, met het gevolg, dat nu iedere gemeente moet kiezen wat te doen.

In de steunfractie is er overgesproken. Persoonlijk ben ik voor de zondagsrust, niet alleen vanwege het geloof, maar ook omdat ik vind, dat een er rustdag moet zijn. Zeker voor de kleine winkelier wordt het lastig om zeven dagen in de week open te zijn. Hij moet immers personeel gaan inhuren. Ook qua omzet schijnt het niet veel uit te maken. Wij kunnen immers maar 1x ons geld uitgeven.

Wij leven in een 24 uurseconomie, waar eenieder zelf moet kunnen bepalen op welk moment hij zijn boodschappen kan doen, maar of wij dit nu allemaal willen is de vraag.

Corina Tak

Onze reis naar Tanzania I

Waarom naar Tanzania? Het is geen toeristisch land, de bevolking is zowat het armste van de hele wereld. Onze zoon woont echter daar en hij vierde zijn 50ste verjaardag, dus dachten we: we gaan er naar toe!

Tanzania ligt in Oost-Afrika, onder de evenaar. Het is zo groot als Duitsland, Benelux en Frankrijk samen. Het werd in 1884 een Duitse kolonie.

Na de 1ste wereldoorlog moest Duitsland in 1919 de kolonie, als straf, afstaan aan de Britten.

De bescheiden welvaart, die onder de Duitsers was opgebouwd, ging verloren, omdat Engeland wegens de toen heersende crises in Europa geen geld en belangstelling voor de problemen in Tanzania had.

Na de 2de wereldoorlog werden alle kolonies, zoals ook Nederlands-Indië, vrijgegeven en kregen zelfbestuur. De bekendste president was Nyerere, die heel veel voor zijn land gedaan heeft, weliswaar met de steun van China en Rusland. Tanzania werd een communistische staat, het westen was bang voor een 2de Cuba. Zover is het niet gekomen, maar veel communistische maatregelen zijn er nu nog.

Particulier grondbezit is er niet. Alles is van de staat; bij de aanleg van een nieuwe weg wordt er vantevoren niets gevraagd, de machines rijden plotseling door de akkertjes van de boeren heen. Van schade-loosstelling hebben ze nog nooit gehoord.

China heeft de mijnbouw in handen. Rusland heeft veel grote plantages opgebouwd, waar men rijst, koffie of sisal teelt.

Tanzania is nu een politiek rustig en stabiel land onder de huidige leiding van president Kikwete, die enkele maanden geleden nog in Nederland op bezoek was.

De mensen zijn er vriendelijk en behulpzaam. In andere landen wordt veel honger geleden. Dan komen de mensen in opstand. Het gaat zichtbaar de goede kant op, maar er is nog zo'n grote achterstand weg te werken.

Van de beroepsbevolking is 90% werkloos. Sociale voorzieningen zoals bij ons de WW zijn er niet. Ze moeten maar zien hoe ze aan eten komen. Op het platteland huren de boertjes een hoekje grond waar ze wat op telen en proberen dat op de markt of langs de weg te verkopen. In de stad heeft iedereen wel een handeltje, tweedehands kleding, huisraad, schoenen, noem maar op. Of ze zitten op straat achter een naaimachine te naaien. Wie een brommer heeft met een duozit gaat taxi rijden, of ze proberen je iets te verkopen. Ze zijn daarin erg creatief.

De stroom valt wel drie of vier keer op een week uit op de gekste tijden. De wat grotere bedrijven hebben een noodaggregaat, de rest zit in het donker. De meeste mensen hebben toch geen elektriciteit. Ook slecht voor schoolgaande kinderen, het is er 12 uur

licht en 12 uur donker, uren lopen naar school, wanneer kunnen die hun huiswerk maken? Toch hebben ze er iets op gevonden: een soort schemerlampje met in de voet een zonnepaneeltje.

Ons bezoek viel in de regentijd. Verschil in winter en zomer is er niet, wel periodes van enkele weken van veel regen. Het valt met bakken uit de lucht, duurt meestal maar één of twee uren, gepaard met wat onweersklappen en bijna altijd in de nacht. Koud is het niet, de regen voelt als een warme douche en overdag is het gewoon weer zonnig en ruim 30 graden.

De boeren hebben hun land zaaiklaar liggen; op de juiste dag moet er gezaaid worden, te vroeg: dan kiemt het zaad niet en verpietert het in de grond, te laat: dan is het een modderpoel en is het wachten tot de regentijd voorbij is, maar dan volgt een droogteperiode van enkele maanden dan kunnen de maïs of bonen niet meer voldoende wortelen.

Rare gebruiken hebben ze daar. Carla, de vrouw van mijn zoon Mathé moest de stroomrekening betalen en vroeg of wij mee wilden gaan. De enige manier is met contante betaling. "Een rij van dertig mensen valt nog wel mee", zei Carla, maar daar bleef het niet bij. Ambtenaren hebben overall voorrang. Sommigen schoven wat onder de hand naar voren en waren dan ook meteen aan de beurt. Toch bleven de mensen gelaten staan wachten, maar veel mensen gaan niet zelf in de rij staan, maar sturen de tuinman. Die kost toch bijna niets. Toen we dan eindelijk aan de beurt waren werd duidelijk hoe moeilijk het is om gepast geld aan te pakken en een stempel op de rekening te zetten.

Er is nog veel te vertellen. Ik vertel in de volgende nieuwsbrief nog veel meer! Fijne vakantie!

Wim Bastiaansen.

Betrokkenheid van burgers bij adviezen voor (bezuinigings)beleid.

Sinds een aantal maanden (of misschien zelfs al langer, maar daar heb ik dan geen weet van) heeft binnen de gemeente Halderberge het idee postgevat de burgers nauwer te betrekken bij het opstellen van plannen om de gemeentelijke budgettering weer op orde te brengen. De laatste paar jaar wordt er volop gesproken over bezuinigingen, want blijkbaar vliegt er bij de gemeente Halderberge, net als bij veel andere gemeenten, meer geld uit dan dat er binnenkomt. Zelfs met mijn beperkte financiële kennis weet ik dat het dan vierkant gaat lopen. De vraag is of je er met een uitdrukkelijker betrokkenheid van burgers op vooruit gaat in je besluitvorming. Om een goed advies te kunnen geven moet je minstens een goed begrip hebben van de context, waarbinnen je aan het werken bent. In de meeste andere gevallen loop je het risico niet veel verder te komen dan het niveau borrelpraat. Zo zullen velen vinden dat er teveel ambtenaren zijn. Gelukkig vernam ik van Roeland van Woerkom, dat het item over het aantal ambtenaren buiten de discussie met de burgers wordt gehouden. Even terzijde: persoonlijk ben ik goed te spreken over de behulpzaamheid van de ambtenaren op het gemeentehuis, vooral bij burgerzaken.

De vraag is dus of er veel burgers zijn die voldoende inzicht hebben in waar het geld heengaat, om daar bovenop nog eens te adviseren hoe het beter en/of verantwoord zou kunnen. Ik heb begrepen, dat op een recente, door de gemeente georganiseerde bijeenkomst, vooral belangenbehartigers waren van organisaties, die getroffen waren door subsidieverlagingen en -stops. Die mensen hebben groot gelijk, want als je er niet bent wordt je ook niet geteld. Of het voor het beleid iets toevoegt is de vraag. Bij deze een advies van iemand (mezelf), die in het dagelijks leven ook wel eens met budgetten te maken heeft.

Vanaf halverwege de jaren 90 vorige eeuw hebben we een vrij structurele vooruitgang gekend in de economie, die ruwweg tot 2008 heeft geduurd. In die periode ging het zowel de overheid als de meeste individuele burgers redelijk tot goed voor de wind. Tegenslagen waren er niet of nauwelijks en de bomen groeiden de hemel in. Wat ik ook heb zien gebeuren, is dat zowel de overheid als de individuele burger overmoedig werd.

Eén van de belangrijkste punten in het gemeentelijk beleid lijkt toch wel het grondbeleid geweest te zijn. Dit geldt overigens niet alleen voor Halderberge, maar ook voor vele andere gemeenten.

Er werden belangrijke grondposities opgebouwd, die gedurende jaren ook voor een prachtige meeropbrengst zorgden. Het probleem is echter dat die meeropbrengst nogal eens als structurele inkomsten werden gezien en behandeld en dat men niet van stoppen wist. Het risico dat je daarmee loopt is dat je die inkomsten ook weer gaat besteden aan structurele (doorlopende) zaken. Dat kan dus niet, want daar zit je lang aan vast en je komt er alleen vanaf na harde discussies en pijnlijke besluiten.

Ook hier gaat de analogie met de individuele burger weer op. Er zijn teveel mensen geweest die op basis van niet-structurele inkomsten veel te hoge verplichtingen zijn aangegaan voor bijvoorbeeld de aankoop van een huis. Dat kan dus niet, want je hebt geen reëel beeld van hoe je financiële toekomst er uit zal zien.

In dit kader wil ik nog wel eens refereren aan hoe het werkt met belonen van personeel. Ik moet nog steeds regelmatig aan afdelingshoofden uitleggen, dat je een medewerker, die iets uitzonderlijks gepresteerd heeft, niet moet belonen met een salarisverhoging. Dat is namelijk een structurele beloning voor een incidentele prestatie. Zo'n structurele beloning werkt direct door, tot en met de pensioenbijdrage. Dat is nooit op te vangen met de mogelijke winst die een incidentele prestatie oplevert. Je moet in zo'n geval belonen met een incidentele bonus. De medewerker weet dan waar die bonus vandaan komt en de werkgever overziet (hopelijk) wat de financiële consequenties zijn.

Daarnaast speelt dat veel aankopen op een stijgende markt vrijwel automatisch leidt tot veel afschrijven bij een volgende dalende markt. Dit is een voor mij onbegrijpelijke reactie die veel mensen hebben; nl. dat als iets duur wordt ze er allemaal achteraan hollen. Advies van Kees: je moet kopen als een ander niet meer kan of durft; of zoals mijn opa altijd zei: eens in de zeven jaar is de wereld te koop.

Een ander apart fenomeen is dat mensen gaan sparen als de economie achteruit gaat. Dat is knap laat en verergert de situatie alleen maar. Sparen moet je doen als je meer binnenkrijgt dan je nodig hebt. De overdenkingen bij deze door Jan Paantjens in een recente Halderbergse Bode waren me uit het hart gegrepen.

Ik kan hier nog bladzijdelang over uitweiden, maar dan krijg ik problemen met de redactie van de Nieuwsbrief.

Zondagmorgen 1 februari 1953. DEEL II

10.000 den stuks vee waren verdrongen maar alles moest wel opgeruimd worden

Stampersgat lag letterlijk op de grens van de watersnoodramp. De Gastelsedijk Noord, waar wij aan woonden, hield het water, dat vanuit het noorden op de dijk beukte en dreigde net naast ons huis door te breken, met moeite tegen. Al scheelde het niet veel. Met man en macht zijn toen tientallen vrachten met kinderkopjes en klinkers in het gat naast ons huis gestort om te voorkomen dat de Gastelsedijk Noord zou doorbreken en de Gastelse polder, met alle gevolgen van dien, onder water zou schieten. Het was best wel beangstigend te zien hoe mensen in lichte paniek kris kras door elkaar liepen om te trachten enige coördinatie in deze chaos te brengen. Burgemeester Hofland was ook ter plaatse, en stuurde waar hij sturen kon. Hij werd gedurende zijn ambtsperiode nu voor de tweede maal met een nationale ramp van ongekende omvang geconfronteerd. Eerst in 1940-1945 met de Tweede Wereldoorlog en nu weer in 1953 met de watersnoodramp. Op ons dorp Stampersgat wachtte men angstig af wat de storm verder nog in petto had. Het kerkhof kwam gedeeltelijk onder water te staan en ook op het suikerfabrieksterrein werden extra

surveillanten ingezet om adequaat te kunnen optreden indien nodig, aldus Jan Janssen.

Terwijl enkelen van deze mensen, o.a. directeur Van Malland, Cees Janssen sr. en de schipper van het jacht van Van Malland, de Zeehond genaamd, met kapitein Van der Made, intensief langs de woeste rivier de Dintel surveilleerden hoorden zij vanuit de duisternis duidelijk, vanaf het water, stemmen angstig om hulp schreeuwen. Op het woelige water van de Dintel dreef een compleet dak van een woonhuis met hierop twee mensen in doodsangst.

Het drietal op de wal bedacht zich geen moment en met gezwinde spoed werd het motorjacht "de Zeehond" opgehaald, die in de haven van het suikerfabriek lag afgemeerd. Er werd direct koers gezet, dwars door al het drijfhout, met gevaar voor forse schade aan de boot, naar de twee mannen op het dak, midden op het woeste water. Later in de nacht toen de twee mannen reeds lang veilig en droog aan wal waren gezet was het voor alle vrijwilligers verzamelen bij café Vermolen. Tot hun niet geringe verbazing zaten daar ook reeds de twee geredde drenkelingen binnen. Het bleken Dirk en Leen de Jong te zijn van de Slobbegorsedijk in Fijnaart.

Ook bij ons thuis, aldus Jan Janssen, die woonde aan de Fabrieksstraat in Stampersgat, stond het water 70 cm hoog in de straat. De watermassa was via het haventje vanaf de Mark richting Geerts en daarna via het "Boogertje", nu parkje bij de Staal Unie, de Fabrieksstraat ingelopen. Ook de paar kleine oude dienstwoninkjes, het leken wel poppenhuisjes bij de ingang van de "sloop", hebben gedeeltelijk onder water gestaan. De bewoners hiervan, zoals "baas" Janssen, de familie Laros, en Leen Schillemans, zijn zelfs nog tijdelijk geëvacueerd geweest naar hoger gelegen delen in het dorp. Na de watersnoodramp zijn de Fabrieksstraat en het haventje, wat o.a. dienst deed als spuikanaal voor de Gastelse polder en d.m.v. een spindelschuif achter de timmerwinkel van Kees Voeten door mijn vader werd bediend, gedempt met bietengrond van de suikerfabriek. De sluis ligt nog steeds gedeeltelijk onder het Vlekkeplein en loopt onder La Plaza door richting garage Verhoeven. Snel na de eerste dagen van de ramp werd begonnen met het ruimen van de kadavers. Vrachtauto's vol met stinkende en gezwollen kadavers reden af en aan. Met behulp van enorme kranen werden de beesten, of wat er nog van over was, uit de Mark en Dintel geplukt en op een vrachtwagen geladen en rap afgevoerd om te worden verwerkt en of begraven. Het was allemaal improviseren, maar met het oog op de

volksgezondheid werden zo snel als mogelijk de kadavers afgevoerd.

Zelfs per schip werden de kadavers aangevoerd naar de Staal Unie op Stampersgat, want daar had men grote rijdende kranen die werden ingezet om te ruimen, zodat de kadavers elders konden worden verwerkt.

De polder Kaas en Brood had niet alleen een echte vuilnisbelt, waar al het huisvuil van de gemeente

Met scheepsladingen vol, hier vanuit Tholen, werden de kadavers op transport gezet. Het was een triest beeld wat zich op grote schaal in het rampgebied voltrok.

Oud en Nieuw Gastel jarenlang werd gestort, maar deze polder leek zelf ook op een echte vuilnisbelt. Al wat maar kon drijven lag te dobberen tegen de teen van de Sint Antoinedijk. Een enkele keer zag je een verdwaald en verdwaasd dier met uiterste krachtinspanningen ergens uit het drijfvuil de dijk op kruipen en uitgeput alsnog zijn laatste adem uitblazen. Het was triest om te zien.

Ik kan me overigens niet meer herinneren of de Roterij toen al in bedrijf was. Aan de overkant van de Dintel, aan de kant van Fijnaart aan de Steiledijk om precies te zijn, lagen twee forse boerderijen in de uiterwaarden van de Dintel. Eentje was van boer Flipse en de andere boerderij was van Ko Kersten die tevens recht tegenover de kerk op Stampersgat een café bezat. Beide agrariërs hadden de koeien op stal staan en die moesten hals over kop elders worden ondergebracht.

Voor de wat oudere jeugd brak er een tijd aan wat je het best kunt omschrijven als dat van "Sil de strandjutter". Enorme hoeveelheden alledaagse dingen werden tussen alle troep en kleine kadavers gevonden. Van nieuwe bezems tot badkuipen en van klompen tot beddengoed en weet ik veel wat nog meer. Ook geld en andere waardevolle spullen werden gevonden, maar die werden keurig netjes ingeleverd bij onze plaatselijke koddebeier, pastoor of hoofd van de school. Je moet dit "jutter" wel in het juiste perspectief zien. De Tweede Wereldoorlog was juist afgelopen en de mensen hadden het niet breed, anders gezegd, en dit klinkt misschien wat

Enorme hoeveelheden vlas die in de boerenschuren lagen opgeslagen, dreven doelloos rond in het zoute water en konden als verloren worden beschouwd

hard maar het was wel de waarheid; de één z'n dood was de ander z'n brood.

Na enige dagen alweer, zakte het water en werd, zeker nadat de dijken provisorisch waren gedicht, het water op een natuurlijke manier weer naar zee afgevoerd. Wat achter bleef was een gigantische puinhoop, letterlijk en figuurlijk. Al het drijfvuil werd op het land verzameld en op grote hopen gereden en hier en daar werd alles wat branden kon opgestookt, afgevoerd en/of ondergeploegd. Bij ons thuis, naast het huis waar nu het tunneltje ligt, was een grote open ruimte, die als een soort openbare bouwmarkt was opgezet, met bewaking, waar alle nog bruikbare spullen en dat kon echt van alles zijn, van trappen, ladders, klompen, tuinmeubelen voornamelijk rotan, alles wat was komen aandrijven was verzameld en werd te koop gezet. Houten schuurdeuren, balken, dakdelen, potten en pannen, kortom je kon het zo gek niet bedenken of het was er te koop. Het hout stond in een vorm van een wigwam te drogen en werd openbaar verkocht. Potten en pannen, bedden en ledikanten, hobbelpaardjes en kinderledikantjes, vele kinderwiegies, kinderspeelgoed te kust en te keur, alles wat was komen aandrijven werd verkocht. De opbrengst ging naar: Beurzen open, dijken dicht. Deze watersnoodramp heeft een enorme indruk op mij als jong manneke gemaakt. De impact was enorm. Later toen ik zelf nog zeven jaar als uitvoerder bij Heijmans heb gewerkt, bestond mijn werk veel in het verstevigen en bekleden van zeedijken als onderdeel van de Deltawerken. Als je dan met de mensen van de Zuid Hollandse eilanden en mensen uit Tholen sprak over de ramp, maakte dit vaak ongekende emoties los bij deze mensen. De ramp, zeiden ze dan, heeft zeer grote gevolgen gehad voor onze familie, en dit speelt nog steeds. Nu, 60 jaar na dato speelt dit nog steeds. De watersnoodramp van 1 februari 1953 mag nooit ofte nimmer vergeten worden. De gevolgen van deze ongekende natuurramp ondervinden de getroffenen nog dagelijks. Het kloppende litteken van de watersnoodramp gaat nooit weg. Het tekent de eilanders voor het leven, aldus een van hen.

Wie water deert, die water keert.

Anthony Crowbars.

Kortom: mijn advies aan de gemeente is om te analyseren wat er gedaan is met de additionele incidentele gelden uit bijv. grondverkoop en waar geld heengegaan is waar het niet heenging, voordat die inkomsten er waren. Op die manier kun je duidelijk krijgen waar er incidenteel geld heengegaan is wat nu gezien wordt als structureel geld. Dit zal vast en zeker tot moeilijke discussies en pijnlijke beslissingen leiden, maar dat moet dan maar als leergeld voor de toekomst gezien worden.

Ik realiseer me goed dat bovenstaande niet het enige issue is met budgetten. Het verleggen van bijv. verantwoordelijkheden van landelijke naar lokale overheid speelt zeker ook een rol. Hoe dan ook, ik heb bij deze van 12 kilometer hoogte mijn bijdrage geleverd aan de discussie in Halderberge. Ik ga nu eten.
Kees Groen

Wielerklassieker gekoppeld aan een goed doel uniek in Nederland

Op 9 juni heeft de jaarlijkse wielerklassieker de Ster van Moerdijk plaatsgevonden, waar ik vorig jaar ook een uitgebreid verslag van heb gedaan in de zomer-nieuwsbrief.

Dit jaar hadden wij het unicum. Wij hadden onze klassieker gekoppeld aan een goed doel, namelijk de stichting Tess. Hoe kwamen wij bij dit goede doel terecht?

Mijn man en ik waren op een gesprek bij een sponsor van onze wedstrijd en deze sponsor vertelde, dat het leuk zou zijn als wij een goed doel zouden willen ondersteunen. Hij is namelijk ambassadeur van deze stichting.

Hij noemde de stichting Tess. Laat nu het toeval zijn, dat bij mijn oud werkgever de moeder werkt van Tess, naar wie de stichting is vernoemd.

Aangezien het nog maar kort tijd was hebben mijn man en ik de andere bestuursleden zover gekregen om mee te doen. Wij hebben bij verschillende sponsors prijzen opgehaald voor de loterij. De sponsors waren enthousiast en stelden leuke prijzen beschikbaar. In totaal hadden we meer dan 150 prijzen opgehaald.

De mensen konden bij de finish in een stand enveloppen trekken, maar ook spullen van de stichting Tess kopen. Bij de start en finish stonden ook collectebussen. Het eindresultaat was meer dan ik had verwacht. We hadden een anonieme sponsor die voor de benefietavond, die op 30 september plaatsvindt, 4 kaarten afgenomen. Op deze avond zullen verschillende spullen worden geveild, waarbij gedacht moet worden aan gesigeneerde voetbal-

en wielershirts, maar ook van onze organisatie 4 vipkaarten.

Het totaal bedrag was maar liefst 750 euro.

Later hoorde ik van de anonieme sponsor dat hij ook iemand kende met een beperking. De ouders van dit kind heeft hij in contact gebracht met de stichting Tess.

Stichting Tess stelt zich ten doel om voor kinderen met het syndroom van Down, autisme, of een andere, al dan niet aangeboren, verstandelijke en/of motorische beperking interactieve dolfijnondersteunde therapie bij het Curaçao Dolphin Therapy Center (CDTC) op Curaçao mogelijk te maken.

Deze therapie heeft bewezen een belangrijke aanvulling in de dagelijkse ontwikkeling van kinderen met beperkingen te zijn en voor een hogere kwaliteit van leven voor het kind, ouders en hun omgeving te kunnen zorgen.

Dit jaar zijn er al 7 kinderen naar Curacao geweest. De bestuursleden werken allemaal op vrijwillige basis.

Voor meer informatie kunt u gaan naar de website van stichting Tess www.stichtingtess.nl

Corina Tak

Rondreis Israël

Van tijd tot tijd wil ik wel eens op vakantie gaan, om naast de rust ook eens te kijken hoe de rest van de wereld leeft, en zo mijn denkhorizon weer eens wat te verbreden. Dit keer, zo vlak voor de Kerst, was het doel Israël. Wat Mekka en Medina zijn voor de moslims, is Israël en in het bijzonder Jeruzalem voor de christenen. Als CDA'er heb ik dus toch maar eens mijn eigen pelgrimstocht naar het beloofde land ondernomen. Ondanks dat enkele weken voor vertrek Hamas nog raketten over de schutting gooide en in Syrië men de hoogvlakte weer eens opzocht was het tijd voor een nieuw avontuur.

Nu ligt de gate van El Al, de Israëlische luchtvaartmaatschappij, verscholen in een hoekje van Schiphol. Je kunt het eigenlijk niet missen. Kijk gewoon uit naar de zwaarst beveiligde gate en daar moet je naar binnen. Na een zware ondervraging mocht ik naar een volgende halte, de snuffelruimte, met doekjes nam men monsters, die dan vervolgens door een machine gehaald werden en die, naar ik vermoed, ging zoeken naar moleculen van explosieven. Kennelijk was het afgestoken vuurwerk in mijn straat niet hetgene waar men naar zocht, want ik mocht door.

Zo moeilijk als ik Nederland uitkwam, zo gemakkelijk kwamen we door de douane van Israël zelf. Een van de eerste locaties die op het lijstje stond waren de velden van Armageddon. In het laatste boek van de Bijbel wordt beschreven hoe hier de eindstrijd gevoerd zal worden. Extra pikant was het feit dat het bijna 21 december 2012 was en dat was de datum, waarvan veel mensen dachten dat de wereld dan zou vergaan, omdat één of andere Maya dat misschien gezegd zou hebben. Als we dan toch gaan, dan maar eerste rang dacht ik bij mezelf. Na een tijdje te hebben rondgekeken over die velden heb ik persoonlijk vast kunnen stellen dat er voorlopig niks zou gaan gebeuren. Het geeft maar weer eens aan dat je van al die onzin op het internet maar niet al te veel moet geloven.

Wat deze reis leuk maakt is het feit dat de namen op de verkeersborden zo bekend voorkomen. De Bijbelse namen galmen immer al jaren in je oren. Als je dan "Nazareth 10km" ziet staan, dan voelt het een beetje hetzelfde aan als "Oudenbosch 10km". Raar maar waar. Nu is Israël een relatief klein land, zeker het bewoonde gedeelte, dus het kost niet veel tijd om alle plekken aan te doen. Caesarea, Nazareth, het meer van Galilea, maar uiteindelijk ook Jeruzalem, het ligt allemaal niet ver uitelkaar en de belangrijke plekken zijn gemakkelijk te vinden, want er is meestal een kerk bovenop gebouwd.

Hoogtepunt van de reis was Jeruzalem zelf uiteraard. Met recht de religieuze hoofdstad van de wereld te noemen. Ieder zichzelf respecterende ge-

loof, afsplitsing en stroming heeft hier een dependance. Het ene gebouw is nog indrukwekkender dan het andere en je voelt dat de stad het natuurlijke middelpunt is van de religieuze wereldgeschiedenis. In het centrum hebben we de Via Dolorosa gelopen (de kruisgang). Soms heb je geluk en moet je de kans pakken. Er waren op dat moment tientallen groepen met Nigerianen in Jeruzalem op bedevaart en bij elke kerk begonnen die te zingen. Dit gaf de hele kruisgang toch weer net dat beetje extra. Overigens is het zo dat iedere Nigeriaan 1x in zijn leven op vakantie mag naar Jeruzalem of Mekka, op kosten van de staat. Een ministerie van vakantie zeg maar, dus wij mogen zeker wel klagen hier in Nederland!

Eén van de belangrijkste pijlers van een geslaagde vakantie is uiteraard de keuken van het land. Ik had al ruimschootse ervaring in de fijne smaak van een goede shoarma of falafel. Die gerechten kenden dan ook geen geheimen meer voor mij. De tapasachtige gerechten waren voor mij in ieder geval een aangename verrassing. De Israëlische aardappel heet humus. Dit wordt van 's morgens vroeg tot diep in de nacht gegeten in die gebieden. Ik had het natuurlijk wel eens eerder op, maar beschouwde het toch een beetje als "acquired taste". Inmiddels ben ik om, fantastisch. Dat spul zet mij op een onbewoond eiland; een pot van die humus en een fles olijfolie en wat brood en je hoort mij niet meer klagen. Ook stond er een tripje naar de geboortekerk op het programma, en die ligt in de bezette gebieden, in Bethlehem (uiteraard zou je zeggen) om precies te zijn: achter de beruchte muur. We werden rondgereden door een Palestijnse taxichauffeur langs de meterhoge muur, die van tijd tot tijd door een zwartgeblakerde wachttorens onderbroken werd. Op de muren waren tekeningen van de intifada gespoten en waren kinderen de muur aan het bekogelen met stenen. Op dat moment word je geconfronteerd met de situatie in het land en met het salomonsoordeel dat kennelijk nodig is, omdat men elkaar het licht in de ogen niet gunt. Ook deze situatie hoort bij de realiteit van Israël en het was goed dit eens van dichtbij te zien.

Desondanks voelde het reizen in Israël aan als volledig veilig en comfortabel en ik heb er veel gezien en van geleerd. Nu hebben alle namen in mijn hoofd ook een beeld en een ervaring, en dat is waarschijnlijk nog wel het belangrijkste souvenir van de vakantie.

Roeland van Woerkom.

Als je moeder overlijdt, raak je een stukje van jezelf kwijt.

Het is misschien niet gebruikelijk om in een nieuwsbrief een stuk te schrijven n.a.v. het overlijden van je moeder. Toch doe ik het. Omdat ik mede door mijn moeder ben geworden tot wat ik nu ben.

Als mens maar ook als leraar/directeur/politicus/CDA-raadslid/wethouder/vader of welke andere taak dan ook, daar zit bij mij gelukkig weinig verschil in.

Ik zal in het kort iets over haar, Liza Paantjens-Laanen, vertellen. Ons moeder kreeg al op jonge leeftijd te horen dat ze niet oud zou worden. "Ze had een zwak gestel" zei de dokter. Dat klopte ook wel enigszins, als ik nu terugkijk en constateer dat ze bijna 60 keer geopereerd is. Van alles en nog wat is vernieuwd, vervangen of verwijderd. Maar ze trok er zich, eigenzinnig als ze was, niets van aan en is er toch maar mooi 94 jaar oud mee geworden.

Ons moeder was 42 jaar oud toen ze weduwe werd en 8 kinderen van 1 t/m 18 jaar moest opvoeden. Ze maakte er haar levenstaak van om ons op te voeden. Materieel kon ze ons niet veel geven maar op alle andere gebieden wel. Ze zorgde voor ons voor een echt thuis en zei altijd "Ik kan jullie niet veel geven alleen een goede opleiding" en ze stimuleerde ons te studeren. Ze was altijd in de weer om wat bij te verdienen om zo financieel de eindjes aan elkaar te kunnen knopen.

Iedere keer weer zorgde ze ervoor dat er iets voor het gezin georganiseerd werd. Vroeger al de Sinterklaasavonden met surprises, later de Sinterklaasmiddagen met bingo, ook haar verjaardagen met de hele "bups", maar ook de weekeinden weg met de hele familie en allerlei andere "feestjes". Ze kon er tot aan haar laatste verjaardag geweldig van genieten om iedereen weer bij elkaar te zien. Zo bracht ze ons saamhorigheid bij.

Op de achtergrond bleef ons pa altijd een rol spelen. 5 jaren hadden ze verkering, 20 jaren waren ze getrouwd maar ze heeft 75 jaren van hem gehouden. Zijn verjaardagen werden steeds gevierd, zijn sterfdag herinnerd. Zo bleef ons pa voor ons ma, maar ook voor ons "in leven".

Het verenigingsleven was belangrijk. Ze was meer dan 25 jaar voorzitter van de vrouwenbond en Herwonnen Levenskracht en stopte veel energie in de Kankerbestrijding en Jantje Beton. Door zelf het goede voorbeeld te geven (wat ze ook weer

wel van ons pa geleerd had) stimuleerde ze ons om ook "een bijdrage aan de maatschappij te leveren" en aandacht te hebben voor je medemens.

Bij alles wat ze deed, had ze veel steun aan haar geloof. Ons moeder was een echte Maria-fan. Ze ging meerdere keren naar Lourdes, had meerdere Mariabeeldjes in huis en er brandden zeer regelmatig kaarsjes uit Lourdes of Banneux.

Als je moeder overlijdt, raak je een stukje van je zelf kwijt, dat realiseer ik mij terdege. Maar het verlies van de aanwezigheid van ons moeder wordt ruimschoots gecompenseerd door hetgeen ze ons gegeven en meegegeven heeft en dat is veel. Ze leerde ons dat je moet investeren in de toekomst b.v. door een studie, je moet vooruit kijken. Soms moet je de knop vanwege omstandigheden omzetten en je focussen op waar het echt om gaat. Maar nooit op geven, steeds oplossingen zoeken, nooit bij de pakken neerzitten, het negatieve een positieve draai geven. Na regen komt zonneschijn maar ook ...na zonneschijn komt regen. Ze leerde ons dat wanneer je iets wil, je er zelf energie in moet stoppen. Ze leerde ons ook om te gaan met tegenslagen. Ze leerde ons om, bijvoorbeeld via het verenigingswerk, iets over te hebben voor de gemeenschap en je medemens en ze bracht ons bij wat saamhorigheid is. Ze leerde ons dat je niet alles kunt weten maar dat je er wel in kunt geloven. Door de liefde voor ons pa leerde ze ons dat er op die manier in ieder geval leven is na de dood. Wat dat betreft weet ik nu dat mijn moeder voor mij altijd zal blijven leven.

Ze kreeg nooit een lintje en krijgt nooit standbeeld, maar op deze manier kan ik toch nog een keer laten merken hoe trots ik op haar ben en een ode brengen aan ons eigen monument.

Jan Paantjens

Het vervolg over de generaties

Een tijd geleden heb ik een nieuwsbriefitem geschreven over de generaties, de achtergronden, en dat wij als plaatselijke partij door rekening te houden met de generatiebeelden ook ruimte kunnen bieden voor jongere generaties binnen onze partij. De laatste Algemene Ledenvergadering van CDA Brabant ging over een seniorvriendelijk beleid in de gemeente en gaf aanleiding voor een vervolg op mijn vorige artikel, maar dan met een doorkijk naar het maken van de brug tussen generaties op het gebied van gemeentelijke sociaal beleid.

Ook op dat vlak ontwikkelen de generaties zich en nemen zij hun kenmerken mee. De ouderen van nu zijn niet meer de ouderen van toen. Fysiek zijn ze fitter, er zijn meer handige technologieën en zij staan anders in het leven door hun generatiebeeld. Als ik terugdenk aan mijn opa's, dan waren zij echt al oud toen ze tussen de 60 en 70 waren. Nu hebben mijn ouders die leeftijd en zitten bepaald niet achter de geraniums. Ook als ik binnen onze afdeling kijk, bij mij in de straat, op de tennis, in de haven of bij andere besturen dan zie ik veel actieve ouderen. Als ik op mijn werk praat met iemand die met pensioen gaat, dan weten zij precies wat ze willen gaan doen. Jaren geleden had je als personeelsfunctionaris nog wel eens de taak om ervoor te zorgen dat iemand niet in een zwart gat viel als de plicht niet meer riep. Wel hebben veel van deze mensen vele kwaaltjes en bezoeken zij met regelmaat de huisarts of een specialist. Daarnaast geniet men volop van het leven en hebben de meesten wel ergens een ander soort taak op zich genomen. Ook op Facebook zijn de ouderen te vinden, de kinderen praten ze dan wel af en toe bij hoe het ook alweer werkt. Ongemerkt zijn we dan ook op zoek naar andere termen, wat vroeger ouderenbeleid heette wordt nu vaker seniorenbeleid genoemd. Want ja, als je oud bent loop je voorover gebogen met een stok of een rollator en zit je in het bejaardentehuis. Maar ja, de ouderen van vandaag gaan daar bijna niet meer komen, tenzij de verpleging echt intensief gaat worden. Seniorenbeleid klinkt in ieder geval weer een stuk vriendelijker, maar wanneer ben je dan senior?? Ben je dan 55+ of ben je dat als je met pensioen gaat en een andere invulling aan je

leven gaat geven. Ik geef de voorkeur aan het laatste, omdat er een nieuwe fase in je leven ontstaat waarbij je op zoek gaat naar een nieuwe invulling.

Als we dan ook kijken naar het gemeentelijke beleid is het wel van belang dat we eigenlijk met twee groepen te maken hebben. De actieve senior en de hulpbehoevende senior. En dan gaat er eigenlijk een heel maatschappelijk krachtenveld spelen, waarbij balans zoeken noodzakelijk is. Denk aan zorg, eenzaamheid, toegankelijkheid, levensloopbestendige woningen, bereikbaarheid, sport, cultuur, mantelzorg en vrijwilligerswerk. En voor dat palet hebben we ook alle nodige partijen: ouderenbonden, seniorenorganisaties, buurtbus, projectontwikkelaars, verzorgingstehuizen, wijkverpleegkundige, WMO, buurtverenigingen, sportverenigingen en sinds kort de zorg coöperaties. En de politiek mag daarbij de keuzes maken of meer de kaders wegzetten of als regisseur dienen. Welke rol dient zij te spelen tussen deze velden en spelers?

Om te beginnen een rol met respect voor alle partijen, een bruggenbouwer, mensen in hun kracht zettend en zoekend naar verbindingen. Niemand heeft nu de oplossing in deze tijd, het is iets wat we samen kunnen bouwen en waarbij iedereen zijn taak of rol heeft vanuit zijn kunnen. Dit houdt ook in dat aan de kant zitten, alleen om hulp vragen, en het alleen hebben over rechten hebben niet meer kan. Het ontzorgen en hetgeen de overheid in het verleden allemaal bekostigde, is niet meer mogelijk. Vanuit dat punt moeten we verder, waarbij ik geloof in een verrijking van elk individu omdat deze tijd nieuwe dingen vraagt. Wat onlosmakelijk daarmee verbonden staat is dat je het samen over de generaties heen moet doen, omdat zij waarden toevoegend zijn aan elkaar. Echter is het hebben van respect en het hebben over hetzelfde beeld van ouderen en jongeren van belang. Want hebben we niet allemaal vooroordelen, nou ik wel! Maar ik ga graag over de muur kijken om met elkaar verder te komen en samen deze samenleving verder vorm te geven voor jong en oud. Wie kijkt er met mij mee?

Weer genoeg dus om over na te denken tijdens de vakantieperiode. Ik wens iedereen een fijne zomer toe en ontmoet jullie weer graag bij de opening van het politieke jaar en op de steunfracties.

Hartelijke groet,
Astrid Kleuskens

Abdicatie

2013 is tot nu toe een jaar van verrassingen. De abdicatie van koningin Beatrix, die na 32 jaar van dienstbaarheid aan haar volk vrijwillig plaats maakt voor de nieuwe koning, was op zich geen verrassing, wel het tijdstip waarop. De tweede abdicatie was zeker niet vrijwillig en erg hoogstaand was het allemaal niet. Met het verschroeiende CDA- vuur aan z'n schenen, restte Wijnen & Co niets anders dan hun ontslag als lid van de coalitie in te dienen. Dit ontslag is voor Wijnen net zo pijnlijk als het ontslag als plaatsvervangend voorzitter van de raad. Als je populair wilt zijn, doe je mee aan b.v. boer zoekt vrouw.

Als je daarentegen wilt dat mensen je waarderen om wie je bent, moet je jezelf blijven en eerlijk naar buiten treden en niet proberen de prijs der botheid in de wacht te slepen.

In deze raad wordt je kennelijk alles vergeven behalve de waarheid. De *triple AAA-status* van Hoeven 2000: arrogantie, argwanend en afrekenend was volkomen misplaatst.

De prijs zal hoog zijn. Volgens mijn persoonlijke mening stopt Wijnen per 19 maart met al zijn raadsactiviteiten. De raad sleept zich inmiddels voort van het ene naar het andere incident! Daar waar politici en bestuurders gelijk veel apen op een kleine apenrots naar elkaar bijten, blijkt sprake van een ongekende geldingsdrang. In de raad worden verkiezingsbeloften net zo snel gemaakt als ook weer verbroken. Ik refereer aan de zaak Roels en de onfrisse rol die Hoeven 2000 hier in speelde, maar ook het pijnlijk gebrek aan leiderschap van burgemeester Janssen in deze. De rechtszaak over de botheid bij GvB is door de rechter als "acceptabel" betiteld. In mijn ogen geeft deze uitspraak ruimte tot het ongewenst witwassen van grofheden. Voor mij staat vast dat je hoffelijk moet zijn en blijven in de vorm, maar hard indien gewenst op de inhoud.

De onhandige manoeuvres van wethouder Akkermans in de zaak M.F.A te Stampersgat, bij gebrek aan ervaring was er sprake van dwaling door onwetendheid, werden door hem nonchalant afgedaan door z'n handen te wassen in een afwasteiltje! Zijn exposé klonk bevlogen en strijdbaar, maar is het ook oprecht en duurzaam? Ik heb zo mijn twijfels. De helaas opnieuw niet aangenomen motie van wantrouwen tegen Peter Bons, die door een unanieme oppositie werd ingediend, had meer verdiend, zeker van mijn eigen CDA-fractie. De mysterieuze rol van Wijnen

en zijn schoonzoons in het dossier Wijtvliet hangt ook nog steeds als een zwaard van Damocles boven hun en onze hoofden! Wanneer is de grens van het toelaatbare in Halderberge bereikt? De tweede affaire "Neeb" kondigt zich alweer aan. BN DeStem & Jan Wagemakers alias (B & W) zetten de raad en zijn burgemeester lelijk te kakken.

Ook toevallig is dat het conclaaf van de 150 kardinalen in Rome dezelfde geheime trekjes vertoont als de inmiddels (voorlopig) dertien geheime raadsvergaderingen in de Halderbergse achterkamertjes. Jan Brans schreef er een prachtige column over in de Halderbergse Bode van februari waarbij hij vernietigend uithaalt naar "leegheid van loze beloften". Anders gesteld: het huidige collegeprogramma is een cocktail van politiek onvermogen. Met grote verbazing en ergernis las ik dat de raad in drie, uiteraard geheime sessies, gaat brainstormen aan de hand van dure *nanny's* over integriteit! Waarbij het opvalt dat twee lokale partijen te weten WOS en Hoeven 2000 blijkbaar niet eens weten dat in het kader van duale politiek de wethouders geen deel uitmaken van de fractie!

De beide wethouders Bons en Akkermans schoven samen met de voltallige fracties aan tijdens het fractiegesprek over integriteit! Een pijnlijk voorbeeld van *terug in de tijd* (monisme) en een schoolvoorbeeld van gebrek aan onderling vertrouwen en betweterbestuurders en achterkamertjesdemocratie!

Doel van deze sessies, aldus het persbericht van de gemeente: Met de integriteitdiscussie willen de bestuurders duidelijk krijgen wat nu precies onder integriteit wordt verstaan(?) Het begrip integriteit kan immers op verschillende manieren uitgelegd worden. Dit is het statement van jaar). Daarnaast is het belangrijk dat bestuurders zich bewust zijn van integriteit, maar vooral bewust blijven. Het onderwerp zal daarom niet afgesloten worden, maar regelmatig worden geëvalueerd en opnieuw besproken. Daarnaast worden de afspraken formeel vastgelegd in een nieuwe gedragscode voor bestuurders in Halderberge. (De afspraak is afspraak van Roels was toch niet zo verkeerd, maar die pakte de integriteit van A W te H wel aan en werd daarop prompt geslachtofferd). De oude gedragscode stamt namelijk uit 2003 en voldoet niet meer aan de eisen van deze tijd.

Persoonlijk vind ik dit lariekoek. Je bent integer of je bent het niet. Je kunt niet een beetje integer zijn, aldus Ien Dales in 1992! Het is toch vanzelfsprekend dat je de normen en de waarden die je van thuis en op school hebt meegekregen je leven lang zonder bijscholing toepast en blijft uitdragen. Hoe moet je in Godsnaam anders je kinderen en kleinkinderen opvoeden? Liefst drie geheime bijeenkomsten zijn er nodig om onze raadsleden weer op het rechte pad te krijgen, om daarna in een laatste *openbare sessie*, wanneer iedereen

weer in de kwispelstand staat, de bijscholingscursus af te ronden. Hierna denkt het college en de raad weer voor maximaal tien jaar *integriteitsproof* te zijn. Toch in ieder geval tot 19 maart 2014! Ondanks alle dure bedoelingen ten spijt, de onderlinge verstandhouding tussen de raadsleden werd duidelijk te kijk gezet door het *enfant terrible* van de raad: GL uit O. Deze immer onnavolgbare geest zag het niet zitten en deed (weer) niet mee!

Anthony Crowbars.

CDA
HALDERBERGE

Kees Groen
Voorzitter
Tel:0165-508172

Gied van Lier
Secretaris/
penningmeester
tel: 0165-502933

Peter de Jong
Bestuurslid
tel. 0165-320506

Astrid Kleuskens
Bestuurslid
Tel:0165-394887

Harry van Mechelen
Bestuurslid

Lintje voor Wim Kok

Wim Kok benoemd tot lid in de Orde van Oranje Nassau.

Op 26 april is ons zeer gewaardeerde lid Wim Kok benoemd tot Lid in de Orde van Oranje Nassau. Wim werd in 1976 bestuurslid van de lokale afdeling van het CDA in Oudenbosch en is dat tot 19 april 2006 gebleven. Bij zijn werk voor Hunter Douglas zat hij in de ondernemersraad en was hij voorzitter van de Vestigings Overleg Commissie en het Sociaal Fonds. Sinds 2002 is Wim secretaris, vicevoorzitter en penningmeester van de huurdersbelangenvereniging van Bernardus Wonen. Vanaf 2010 is hij lid van de cliëntenraad van Avoord zorg en wonen.

Een uitgebreid interview met Wim was te lezen in de Nieuwsbrief van CDA Halderberge van december 2008. Dit interview gaf indertijd al aan wat Wim is: een zorgzame man, een echte gezinsman, een lieve opa en vooral een maatschappelijk zeer betrokken warm en oprecht mens.

Vanuit het CDA Halderberge waren twee lokale voorzitters, waarmee Wim in het bestuur heeft gezeten (Wim Bastiaansen en Johan Paantjens), en de huidige voor-

zitter (Kees Groen) aanwezig bij de feestelijke uitreiking bij Wim thuis. Namens het gehele CDA Halderberge hebben we hem de felicitaties overgebracht. Wim, het zij je van harte gegund en we zijn trots op je.

C

Lintje voor Thea Wijnen

Liefst twee CDA leden werden afgelopen Koninginnedag vereerd met een Koninklijke onderscheiding. Naast onze Wim Kok was daar ook een lintje voor Thea Wijnen. Thea, die al jarenlang CDA -lid is heeft vele verdiensten. Zo is zij sinds jaar en dag bestuurslid van de KVO Hoeven, dat helaas onlangs werd opgeheven. In 1986 werd zij als raadslid gekozen in de Hoevense gemeenteraad. Vier jaar later werd zij 4 jaar lang wethouder in het toenmalige college onder leiding van Andre Osterloh. Na die periode was zij vele jaren verbonden aan de parochiële instelling Charitas. Momenteel coördineert zij de jaarlijkse collecte voor de KWF-stichting.

Daarnaast zingt ze nog altijd haar partijtje mee in het Variakoor.

De CDA afdeling feliciteert beide gedecoreerden met hun onderscheiding. Het komt ze toe!

D

A